

Arrest

**nr. 147 313 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / IX**

**In zake: 1. X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X
2. X**

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, en X, die verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN KELST, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 10 augustus 2011 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 8 maart 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt verworpen op 8 juni 2015 bij arrest met nummer 147 308.

1.2 Op 23 augustus 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 26 oktober 2011 wordt deze aanvraag onvankelijk verklaard.

1.3 Op 3 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 9 december 2013 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

G(...), C(...) (R.R.: (...))
Geboren te (...) op (...)
+ minderjarige dochter: G(...), V(...);(...)
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 26.10.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor G(...) V(...), die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché d.d. 03.12.2013 in gesloten omslag).

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (verzoekers leggen scholingsbewijzen voor). Dat met de wet van

15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

(...)

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

1.4 Op 3 december 2013 wordt ten aanzien van de verzoekende partijen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, dat op 9 december 2013 ter kennis wordt gebracht.

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

2.2 Bij gewone brief van 7 november 2014 maakt de verzoekende partij aan de Raad een bijkomend medisch stuk van 17 oktober 2014 over.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de procedure voor de Raad van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken en eventueel bijgevoegde overtuigingsstukken rekening worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* voormeld schrijven van 7 november 2014, worden om die reden uit de debatten geweerd.

Het schrijven van 7 november 2014 met bijhorend overtuigingsstuk wordt ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onbekwaamheid op, in de mate dat het beroep werd ingediend door de tweede verzoekende partij, die minderjarig is.

3.2 De Raad stelt vast dat de tweede verzoekende partij inderdaad minderjarig is.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend door de verzoekende partijen, ongegrond verklaard wordt. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de tweede verzoekende partij beschikt gezien haar leeftijd (met name twaalf jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dient aldus vertegenwoordigd te worden door haar vader, moeder of voogd. Daar waar het beroep

blijkens het verzoekschrift ingediend wordt door de tweede verzoekende partij in eigen naam, is het dan ook onontvankelijk.

De exceptie van de verwerende partij wordt in de aangegeven mate bijgetreden.

Daar waar de eerste verzoekende partij optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind, is het beroep ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert de eerste verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift met betrekking tot het eerste middel onder meer het volgende uiteen:

“Aangezien de bestreden beslissing werd gemotiveerd als volgt: (...)

Dat uit het verslag van de geneesheer-adviseur (stuk 4) het volgende blijkt: (...)

Aangezien verzoekende partijen vooreerst wensen te doen gelden dat uit het verslag van de geneesheer-adviseur blijkt dat deze een advies verstrekt zonder dat hij heeft nagegaan ofwel degelijk een chirurgische ingreep noodzakelijk is en meer, stelt dat indien een ingreep noodzakelijk zou zijn en niet beschikbaar is in het land van herkomst, dit niet zou betekenen dat tweede verzoekster onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

Dat nochtans uit de bij het inleidende verzoekschrift gevoegde landeninformatie blijkt: “... Voor beroertes, operaties aan het hoofd, implantaten en andere ingrepen is een behandeling in het buitenland aanbevolen. ...”

Het is op dit moment niet duidelijk of een heelkundige ingreep noodzakelijk is maar hiervoor bestaat alleszins een indicatie.

Het behoort aan de geneesheer-adviseur de verschillende hypotheses af te toetsen en rekening te houden met de noodzaak van een heelkundige ingreep.

Indien deze noodzakelijk is, kan deze niet in het land van herkomst worden ondergaan, hetgeen blijkt uit de landeninformatie, hetgeen een ernstige impact heeft op de gezondheid en fysieke integriteit van tweede verzoekster.

De gevolgen van haar aandoening werden gedocumenteerd en toegevoegd aan het inleidende verzoekschrift en lijdt tot longinfecties die uiteraard hun impact hebben op de levensverwachting van tweede verzoekster.

Dat uit het verslag van de adviserende geneesheer geenszins blijkt dat de gevolgen van het niet kunnen ondergaan van een heelkundige ingreep in het land van herkomst ook kunnen worden geredieerd en geen impact hebben op de fysieke integriteit van tweede verzoekster.

Dat longinfecties uiteraard kunnen worden behandeld door gespecialiseerde artsen in daartoe uitgeruste ziekenhuizen doch het blijkt dat deze gezondheidsvoorziening niet voorhanden is in het land van herkomst, zoals blijkt uit de informatie die werd gevoegd bij het inleidende verzoekschrift.

Indien de geneesheer-adviseur meent dat het niet voorhanden zijn van een heelkundige ingreep niet zou betekenen dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld, dient hij uiteraard ook aan te duiden dat het uitblijven van deze ingreep zonder gevolgen blijft, minstens deze gevolgen kunnen worden geremedieerd in het land van herkomst, hetgeen duidelijk niet het geval is blijkens de informatie die bij het inleidende verzoekschrift werd gevoegd.

Aangezien verzoekende partijen ten overvloede een medisch attest voegen dd. 17 december 2013.

De verzoekende partijen hebben het verslag van de geneesheer-adviseur voorgelegd aan de behandelende geneesheer die als volgt attesteert: (...)"

Met betrekking tot het tweede middel zet de eerste verzoekende partij het volgende uiteen:

"Aangezien, zoals uit de bovenvermelde uiteenzetting blijkt, de motivering van de bestreden beslissing manifest onjuist is, minstens onvolledig en niet ter zake doende en hierdoor de materiële motiveringsverplichting wordt geschonden.

Dat immers in het kader van de toetsing van de op het bestuur rustende materiële motiveringsverplichting, Uwe Raad kan onderzoeken of de overheid haar beslissing steunt op gegevens die in feite juist zijn en in rechte aannemelijk zijn, of de overheid die feiten correct heeft beoordeeld en of zij op grond van die feiten in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 118.959 van 5 mei 2003).

In het verslag van de geneesheer-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gelezen: "... Deze aandoening is nu stabiel en wordt conservatief behandeld met een gepersonaliseerd korset. Ze kan deze korset verder blijven gebruiken. ..."

Dat de bestreden beslissing verwijst naar het verslag van de geneesheer-adviseur en de motieven opgenomen in het verslag van de geneesheer-adviseur worden geacht de motieven te zijn van de bestreden beslissing.

Dat evenwel blijkt dat deze motieven manifest foutief zijn, minstens onvolledig en geen juist beeld blijkt te zijn gevormd van de aandoening en de behandeling die tweede verzoekster dient te ondergaan.

Dat zoals blijkt uit het attest van de behandelende geneesheer, er wel degelijk een operatie-indicatie bestaat doch men dit probeert zo lang mogelijk uit te stellen gezien tweede verzoekster haar groeispuurt nog moet krijgen.

Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat er geen nood zou zijn aan een dringende chirurgische behandeling.

Er is wel degelijk nood aan een heelkundige ingreep doch vanuit medisch standpunt is het logisch dat men tracht zo lang mogelijk conservatief te behandelen.

Dat de geneesheer-adviseur blijk geeft de aandoening waaraan tweede verzoekster lijdt, op volstrekt verkeerde wijze te analyseren en volstrekt verkeerd oordeelt als zou er conservatief behandeld worden zonder nood aan een dringende chirurgische behandeling.

Uit de omstandigheid dat er conservatief wordt behandeld, kan niet zonder meer afgeleid worden dat tweede verzoekster geen gespecialiseerde begeleiding nodig heeft, net om te bepalen om al dan niet een heelkundige ingreep noodzakelijk is en deze dan ook daadwerkelijk te kunnen uitvoeren, gelet op het gespecialiseerde karakter van de ingreep.

Dat het duidelijk mag zijn uit de door verzoekster reeds aan het administratief dossier gekoppelde medische verslaggeving alsook het verslag dd. 17 december 2013, dat een strikte gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is teneinde de aandoening waaraan tweede verzoekster lijdt op een degelijke manier te kunnen opvolgen.

Dat in casu niet op grond van juiste feitelijke gegevens werd geoordeeld en dus op grond van de door de Dienst vreemdelingenzaken weerhouden feiten niet tot de bestreden beslissing kan worden gekomen.

Dat er op basis van het bovenstaande geen enkele twijfel bestaat dat de medische problemen van verzoekende partij niet degelijk werden ontleed en op basis van deze medische gegevens, zoals hierboven uiteengezet onder het eerste middel, slechts kan worden geoordeeld tot de gegrondheid van de aanvraag.

Er kan geen ernstige twijfel over bestaan dat de verzoekende partij lijdt aan een ernstige ziekte en dus wel degelijk als grond kan worden weerhouden om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter Vw.

Dat de motivering van de bestreden beslissing manifest foutief is en dan ook de materiële motiveringsverplichting wordt geschonden.”

4.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

“2.2.1. Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat de arts-adviseur een advies heeft verstrekt zonder dat hij heeft nagegaan of wel degelijk een chirurgische ingreep noodzakelijk is.

Verzoekende partij haar beschouwingen missen elke feitelijke grondslag. Immers heeft de arts-adviseur in het advies van 03.12.2013 expliciet geadviseerd dat “Er is op dit moment geen nood aan een dringende chirurgische behandeling.”.

De arts-adviseur kon dan ook adviseren dat “Er is op dit moment geen nood aan een dringende chirurgische behandeling. De scoliose vormt actueel geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Zelfs indien de vermelde chirurgische behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld”.

Het loutere gegeven dat uit de bij het ‘verzoekschrift’ gevoegde landeninformatie zou blijken dat voor ingrepen een behandeling in het buitenland aanbevolen is, kan dan ook geen afbreuk doen aan het advies waarin wordt vastgesteld dat er op dit moment geen nood is aan een dringende chirurgische behandeling, motief dat door verzoekende partij op zich ook niet weerlegt wordt.

Verzoekende partij haar beschouwingen zijn dan ook niet dienstig.

Evenmin kan verzoekende partij voorhouden dat de verschillende hypothesen niet zouden zijn afgetoetst door de arts-adviseur, nu deze expliciet vaststelde dat de ingeroepen aandoening “actueel geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene” en dat “Zelfs indien de vermelde chirurgische behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld”.

Dit geheel overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel dat stipuleert dat (...)

Verweerder laat verder gelden dat in zoverre verzoekende partij poogt voor te houden dat de arts-adviseur sowieso dient te motiveren inzake de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, los van de concrete vaststellingen inzake het reëel risico zoals bedoeld in artikel 9ter §1 van de wet, zij hierbij geenszins kan worden gevolgd.

"Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat ook rekening moet worden gehouden met de loutere hypothese dat een vreemdeling in de toekomst ziek zou kunnen worden en met de vraag of een persoon die heden geen medische behandeling nodig heeft in de toekomst in zijn land van herkomst de nodige medische behandeling zal kunnen krijgen. (...) Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet ook niet dat de vraag of een vreemdeling de mogelijkheid heeft om op regelmatige tijdstippen een medisch onderzoek te ondergaan ten einde eventuele ziektes die zouden kunnen opduiken te ontdekken, bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf dient te worden betrokken." (R.v.V. nr. 96.555 d.d. 04.02.2013)

In casu heeft de arts-adviseur duidelijk geoordeeld dat betrokkene lijdt aan "juvenile idiopathische scoliose", maar dat "deze aandoening nu stabiel is en conservatief wordt behandeld met een gepersonaliseerd korset. Ze kan deze korset verder blijven gebruiken. De betrokkene neemt geen medicamenteuze therapie voor deze problematiek. Er is op dit moment geen nood aan een dringende chirurgische behandeling", waarna de arts-adviseur besloot dat er geen sprake is van een reëel risico zoals bedoeld in artikel 9ter §1 van de wet.

Gezien deze vaststellingen, die door verzoekende partij niet worden weerlegd, diende de arts-adviseur geenszins nog verder onderzoek te verrichten naar hypothetische gevolgen van de scoliose. Verzoekende partij is niet ernstig.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag landeninformatie zou hebben gevoegd waaruit blijkt dat voor ingrepen behandelingen in het buitenland aangewezen zijn, maakt uiteraard niet dat de arts-adviseur die vaststelt dat de aandoening stabiel is en betrokkene een korset draagt, zonder medicamenteuze behandeling en zonder noodzaak aan een chirurgische ingreep, hierop moet ingaan.

In casu uit verzoekende partij een voornamelijk theoretisch betoog, zonder dat zij ingaat op de concrete motieven van het advies van 03.12.2013. Zij toont dan ook niet aan dat deze concrete motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Verzoekende partij toont niet aan dat de arts-adviseur hierbij geen rekening heeft gehouden met bepaalde elementen noch dat hij kennelijk onredelijk tot zijn advies is gekomen. Terwijl de arts-adviseur als enige bevoegd is inzake de beoordeling van het eerste lid van artikel 9ter vermelde risico, van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Uit het medisch advies blijkt dat de arts-adviseur het medische dossier van de verzoekende partij op nauwkeurige en zorgvuldige wijze heeft onderzocht, doch heeft vastgesteld dat de ingeroepen aandoening niet voldoende ernstig is, en niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-attaché noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel in functie van de door verzoekende partij aangebrachte kritiek kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

(...) (R.v.V. nr. 106.650 van 12 juli 2013)

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Ook de verwijzing naar een medisch attest van 17.12.2013, zijnde aldus van na de bestreden beslissing dd. 03.12.2013, is niet dienstig.

Inderdaad kan verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar een medische attest dat zij voor het eerst aan haar verzoekschrift voegt doch dat zij niet heeft voorgelegd vooraleer de bestreden beslissing genomen werd, zodat met dit stuk geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing; rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A. C.E. 1994, z.p.).

Ten overvloede, dat betrokkene inmiddels verder wordt opgevolgd in België betekent niet ipso facto dat er sprake is van een reëel risico zoals bedoeld in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Het advies van de ambtenaar-geneesheer laat toe kennis te nemen van de medische elementen die hebben geleid tot zijn beoordeling dat een dergelijk "reëel risico" niet aanwezig is, en wordt niet weerlegd door verzoekende partij.

Op geen enkele manier toont verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris of de arts-adviseur onzorgvuldig zou hebben gehandeld bij het nemen van de in casu bestreden beslissing en het advies van 03.12.2013.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de materiële motiveringsplicht. Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat uit het attest van de behandelend geneesheer blijkt dat er wel degelijk een operatie-indicatie bestaat.

Verweerder herhaalt dat in zoverre verzoekende partij verwijst naar het medisch attest van 17.12.2013, dat aldus dateert van na de bestreden beslissing dd. 03.12.2013 en voor het eerst aan het verzoekschrift tot nietigverklaring werd gevoegd, hiermee geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V nr. 509, 29 juni 2007).

Terwijl in het medisch attest van 20.06.2013, dat wel voorlag op het ogenblik dat het advies en de bestreden beslissing genomen werden, en dat ook mee is opgenomen in het advies van de arts-adviseur (en daarin expliciet vermeld wordt), slechts wordt gemeld dat “op termijn biedt zich de mogelijkheid van chirurgie, doch patiënte is hiervoor nog iets te jong”.

Bezwaarlijk kan verzoekende partij dan ook voorhouden dat chirurgie absoluut noodzakelijk zou zijn.

Verzoekende partij toont niet aan dat de arts-adviseur op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geadviseerd dat “Deze aandoening is nu stabiel en wordt conservatief behandeld met een gepersonaliseerd korset. Ze kan deze korset verder blijven gebruiken. De betrokkene neemt geen medicamenteuze therapie voor deze problematiek. Er is op dit moment geen nood aan een dringende chirurgische behandeling. De scoliose vormt actueel geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Zelfs indien de vermelde chirurgische behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.”.

Gezien deze vaststellingen, die door verzoekende partij niet worden weerlegd, kan niet worden ingezien welk onderzoek de arts-adviseur geenszins nog zou moeten doen.

Met haar vage beschouwingen toont verzoekende partij geenszins aan dat er nog sprake is van een reëel risico zoals bedoeld in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Het advies van de ambtenaar-geneesheer laat toe kennis te nemen van de medische elementen die hebben geleid tot zijn beoordeling dat een dergelijk “reëel risico” niet aanwezig is.

Uit het medisch advies blijkt dat de arts-adviseur het medische dossier van de verzoekende partij op nauwkeurige en zorgvuldige wijze heeft onderzocht, doch heeft vastgesteld dat de ingeroepen aandoeningen niet voldoende ernstig zijn, en niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Waar verzoekende partij nog poogt voor te houden dat een strikte gespecialiseerde opvolging noodzakelijk is, toont zij niet aan dat dit blijkt uit de medische stukken die zij heeft voorgelegd alvorens de bestreden beslissing genomen werd.

Verzoekende partij toont niet aan dat de arts-adviseur of de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-attaché noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel in functie van de door verzoekende partij aangebrachte kritiek kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

“Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat ook rekening moet worden gehouden met de loutere hypothese dat een vreemdeling in de toekomst ziek zou kunnen worden en met de vraag of een persoon die heden geen medische behandeling nodig heeft in de toekomst in zijn land van herkomst de nodige medische behandeling zal kunnen krijgen. (...) Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet ook niet dat de vraag of een vreemdeling de mogelijkheid heeft om op regelmatige tijdstippen een medisch onderzoek te ondergaan ten einde eventuele ziektes die zouden kunnen opduiken te ontdekken, bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf dient te worden betrokken.” (R.v.V. nr. 96.555 d.d. 04.02.2013)

In casu heeft de arts-adviseur vastgesteld dat er uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene,

noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is, zodat verzoekende partij haar beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 9ter luidt als volgt:

*“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
(...)”*

In casu verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond, daar het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt verwezen naar een medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer op 3 december 2013 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van de dochter van de eerste verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

“(…) NAAM : G(...), V(...) (R.R.: (...))

Vrouwelijk

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.) geboren te (...) op (...)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.08.2011.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Het medisch getuigschrift d.d. 14/06/2011 opgesteld door dr. L(...), radioloog: dextroconvexe scoliose meteen hoek van 47°.*
- *Het medisch getuigschrift d.d. 16/06/2011 opgesteld door dr. M(...), orthopedie: idiopathische torsiescoliose met een hoek van 51". Een korsetbehandeling wordt gestart.*
- *Het standaard medisch getuigschrift d.d. 08/08/2011 opgesteld door dr. V(...): idiopathische scoliose.*
- *Het medisch getuigschrift d.d. 22/09/2011 opgesteld door dr. M(...): stabilisatie van de curve. Afwachtende houding wordt aangenomen.*
- *Het medisch getuigschrift d.d. 22/12/2011 opgesteld door dr. M(...): juveniele idiopathische scoliose met een hoek van 50°. Er is stabilisatie ten opzichte van het vorige onderzoek.*
- *Het medisch getuigschrift d.d. 14/06/2012 opgesteld door dr. M(...): idiopathische torsiescoliose onder behandeling met een korset. Nu stabilisatie van de curve. In de toekomst mogelijks een nood aan een chirurgische behandeling.*
- *Het medisch getuigschrift d.d. 14/12/2012 opgesteld door dr. M(...): idiopathische torsiescoliose onder behandeling met een korset. Nu stabilisatie van de curve. De afwachtende houding wordt aangenomen.*
- *Het medische getuigschrift d.d. 20/06/2013 opgesteld door dr. M(...): stabiele curve. Voorlopig enkel conservatieve behandeling.*

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde getuigschriften blijkt dat deze 11-jarige meisje lijdt aan een juveniele idiopathische scoliose.

Deze aandoening is nu stabiel en wordt conservatief behandeld met een gepersonaliseerd korset. Ze kan deze korset verder blijven gebruiken. De betrokkene neemt geen medicamenteuze therapie voor deze problematiek. Er is op dit moment geen nood aan een dringende chirurgische behandeling. De scoliose vormt actueel geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Zelfs indien de vermelde chirurgische behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v, United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoening kan niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoening.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de eerste verzoekende partij overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

De ambtenaar-geneesheer beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid en de Raad kan deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723). Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten. Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleefte en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoekende partij derhalve toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als ongegrond wordt geweigerd (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214.213; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590).

Er dient te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer verwijst naar het feit dat de aandoening nu stabiel is en conservatief behandeld wordt met een gepersonaliseerd korset, dat de dochter van de eerste verzoekende partij kan blijven gebruiken. Er wordt aangegeven dat geen medicamenteuze therapie voor deze problematiek wordt genomen en er op dit moment geen nood is aan een dringende chirurgische behandeling. Vervolgens wordt gesteld dat de scoliose actueel geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. Ten slotte geeft de ambtenaar-geneesheer aan dat zelfs indien de vermelde chirurgische behandeling niet beschikbaar is in het thuisland, dit niet betekent dat de betrokkene onmenselijk of vernederend behandeld zou worden.

Samen met de eerste verzoekende partij stelt de Raad vast dat het niet duidelijk is op grond waarvan de ambtenaar-geneesheer meent dat, zelfs indien de vermelde chirurgische behandeling niet beschikbaar is in het thuisland, dit niet betekent dat de betrokkene onmenselijk of vernederend behandeld zou worden.

De eerste verzoekende partij wijst erop dat de aandoening van haar dochter leidt tot longinfecties. In het standaard medisch getuigschrift van 8 augustus 2011, waarvan de ambtenaar-geneesheer bij het verlenen van zijn medisch advies gebruikmaakte, wordt inderdaad als gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet, het volgende vermeld: *“Verergering van huidige afwijking met verergeren van druk op interne organen → vermindering van expansiecapaciteit van de longen en risico op repetitieve pulmonaire infecties”*.

De eerste verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat uit het medisch advies niet blijkt dat het niet kunnen ondergaan van een heelkundige ingreep hetzij zonder gevolgen blijft, hetzij dat de gevolgen ervan geremedieerd kunnen worden in het land van herkomst en geen impact hebben op de fysieke integriteit van de dochter van de eerste verzoekende partij. De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer zich hierover inderdaad niet uitspreekt. In de mate dat het advies van de ambtenaar-geneesheer in deze zin moet begrepen worden, dient te worden vastgesteld dat dit geenszins blijkt uit het medisch advies, laat staan dat de ambtenaar-geneesheer nader uiteenzet op grond waarvan hij deze mening is toegedaan. In deze zin is het advies van de ambtenaar-geneesheer dan ook onvolledig, minstens onduidelijk gemotiveerd.

In haar nota met opmerkingen lijkt de verwerende partij te suggereren dat de betrokken stelling van de ambtenaar-geneesheer gestoeld is op het feit dat er op dit moment geen nood is aan een dringende chirurgische behandeling en de scoliose actueel geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van de dochter van de eerste verzoekende partij, zoals eerder in het medisch advies wordt aangegeven. In de eerste plaats dient ook hier te worden opgemerkt dat uit het medisch advies niet duidelijk blijkt dat deze elementen inderdaad de grond zouden vormen voor de betrokken stelling van de ambtenaar-geneesheer. Bovendien dient op het volgende gewezen te worden. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de eerste verzoekende partij niet kan voorhouden dat chirurgie absoluut noodzakelijk is. De Raad stelt vast dat de eerste verzoekende partij dit ook niet voorhoudt, zij geeft zelf aan dat het op dit moment niet duidelijk is of een heelkundige ingreep noodzakelijk is, maar dat hiervoor alleszins een indicatie bestaat. Verder in haar verzoekschrift geeft de eerste verzoekende partij aan dat uit het attest van de behandelend geneesheer wel degelijk een operatie-indicatie bestaat, doch dat men dit zolang mogelijk probeert uit te stellen gezien haar dochter haar groeispuurt nog moet krijgen, en dat dus niet zonder meer gesteld kan worden dat er geen nood zou zijn aan een dringende chirurgische behandeling. Zij stelt dat uit de omstandigheid dat er conservatief behandeld wordt, niet zonder meer kan afgeleid worden dat haar dochter geen gespecialiseerde begeleiding nodig heeft, net om te bepalen of al dan niet een heelkundige ingreep noodzakelijk is en deze dan ook daadwerkelijk te kunnen uitvoeren. De eerste verzoekende partij meent dat het duidelijk mag zijn uit de door haar reeds aan het administratief dossier gekoppelde medische verslaggeving dat een strikte gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is teneinde de aandoening waaraan haar dochter lijdt op een degelijke manier te kunnen opvolgen. De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer blijkens zijn advies van 3 december 2013 bij zijn evaluatie van het medisch dossier gebruikmaakte van de in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf voorgelegde attesten. In het standaard medisch getuigschrift van 8 augustus 2011 wordt gesteld dat de dochter van de eerste verzoekende partij sinds 15 juli 2011 een korsetbehandeling krijgt en dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling afhankelijk is van het effect van de korsetbehandeling: bij een goed effect wordt definitieve fixatie voorzien op de leeftijd van 12 à 13 jaar, bij onvoldoende resultaat wordt een initiële voorlopige ingreep gevolgd door een definitieve fixatie op latere leeftijd. Dit getuigschrift verwijst naar een verslag van 16 juni 2011 van een orthopedisch chirurg waarin deze aangeeft dat hij vreest dat op termijn een chirurgische correctie noodzakelijk zal zijn, dat indien middels het korset de curve wat tot stilstand kan gebracht worden een definitieve fixatie rond de leeftijd van 12-13 jaar kan gebeuren, en dat zoniet, bij toename van de curve, kan overwogen worden om een “*subcutane growing rod*” te plaatsen en dat dan nadien nog definitieve chirurgie volgt. In een verslag van dezelfde chirurg van 22 september 2011 stelt deze dat het een ernstige curve betreft, die op termijn operatief zal moeten behandeld worden, dat voorlopig een afwachtende houding wordt aangenomen, in de hoop de ingreep in het begin van de puberteit van de patiënte te kunnen uitvoeren. Op 14 juni 2012 geeft deze chirurg aan dat de patiënte prepubertair is en dat de periode waarin zij een progressie van de curve zal ervaren er nog zal aankomen, dat indien er progressie optreedt, chirurgie waarschijnlijk noodzakelijk is, omwille van de hoogte van de curve. Op 20 juni 2013 stelt diezelfde chirurg dat zich op termijn de mogelijkheid van chirurgie aanbiedt, doch dat de patiënte hiervoor nog iets te jong is. Zoals de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies ook zelf aangeeft, was de dochter van de eerste verzoekende partij op het moment van het afleveren van het advies 11 jaar. De verwerende partij kan dan ook worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat de ambtenaar-geneesheer kon adviseren dat er op dit moment geen nood is aan een dringende chirurgische behandeling. Uit het medisch advies blijkt echter niet duidelijk op welke manier de ambtenaar-geneesheer heeft rekening gehouden met de gegevens die blijken uit voormelde attesten, met name dat het einde van de groeispuurt, het begin van de puberteit, het bereiken van de leeftijd van 12-13 jaar moet afgewacht worden, en waarbij in bepaalde attesten gesteld wordt dat een operatieve behandeling zal moeten plaatsvinden en in andere attesten dat zulke behandeling waarschijnlijk noodzakelijk is. Ook blijkt niet duidelijk op grond waarvan de ambtenaar-geneesheer heeft gemeend, in het licht van deze gegevens en het feit dat de dochter van de verzoekende partij op het ogenblik van het medisch advies elf jaar was, dat zelfs indien de vermelde chirurgische behandeling niet

beschikbaar is in het thuisland, dit niet betekent dat de betrokkene onmenselijk of vernederend behandeld zou worden. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar "*hypothetische gevolgen van de scoliose*" en meermaals naar een arrest van de Raad waarin gesteld wordt dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kan afgeleid kan worden dat ook rekening moet worden gehouden met de loutere hypothese dat een vreemdeling in de toekomst ziek zou kunnen worden en met de vraag of een persoon die heden geen medische behandeling nodig heeft in de toekomst in zijn land van herkomst de nodige medische behandeling zal kunnen krijgen, en dat voormeld artikel 9ter niet voorziet dat de vraag of een vreemdeling de mogelijkheid heeft om op regelmatige tijdstippen een medisch onderzoek te ondergaan ten einde eventuele ziektes die zouden kunnen opduiken te ontdekken, bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf dient te worden betrokken. De verwerende partij laat echter na uiteen te zetten op grond waarvan zij meent dat de situatie *in casu* vergelijkbaar zou zijn met de situatie waarop het betrokken arrest betrekking heeft. De verwerende partij laat tevens na uiteen te zetten waarom zij meent dat de eerste verzoekende partij niet aantoont dat uit de medische stukken die zij heeft voorgelegd alvorens de bestreden beslissing werd genomen, dat een strikt gespecialiseerde opvolging noodzakelijk is. De Raad wijst er in dit verband op dat de voorgelegde stukken, met uitzondering van het standaard medisch getuigschrift van 8 augustus 2011, verslagen betreffen van dezelfde orthopedisch chirurg en dat deze dateren van 16 juni 2011 – waarin deze spreekt van een herevaluatie na drie maanden –, 22 september 2011, 14 juni 2012, 14 december 2012 – waarin aangegeven wordt dat na 6 maanden een nieuwe controle is voorzien – en 20 juni 2013. Het feit dat de eerste verzoekende partij in haar verzoekschrift bijkomend verwijst naar een attest van deze chirurg van 17 december 2013 en dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht opmerkt dat hiermee geen rekening kon en kan gehouden worden, daar dit stuk dateert van na het medisch advies en de bestreden beslissing van 3 december 2013, kan geen afbreuk doen aan de gegevens die blijken uit de medische stukken die op het ogenblik van het medisch advies en de bestreden beslissing wel deel uitmaakten van het administratief dossier.

Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de ambtenaar-geneesheer zich, zonder hiervoor te verwijzen naar stavingsstukken, gebaseerd heeft op eigen inzichten en overtuigingen om het advies op te stellen waarop de bestreden beslissing steunt, hetgeen niet van behoorlijke feitenvinding getuigt. Tevens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van het medisch advies niet duidelijk blijkt op welke manier de ambtenaar-geneesheer op basis van de medische gegevens die blijken uit het administratief dossier en de in het advies opgenomen stellingen heeft afgeleid dat zelfs indien de vermelde chirurgische behandeling niet beschikbaar is in het thuisland, dit niet betekent dat de dochter van de eerste verzoekende partij onmenselijk of vernederend behandeld zou worden.

Zodoende is ook de conclusie van de ambtenaar-geneesheer dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel, conclusie waarop de bestreden beslissing stoelt, aangetast door een motiveringsgebrek en een gebrek aan zorgvuldigheid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

4.4 Het eerste en het tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

5. Korte debatten

De eerste verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient

derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE